

N:o 56.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 17 Maj 1879.

— — — — Andra Kammaren den 17 — —

Riksdagens underdåniga Skrifvelse, angående förändrade lagstadganden beträffande förfallolöst uteblifvande af part eller vittne.

(Lag-Utskottets Utlåtande N:o 32.)

S. A. K.

De påföljder, parts eller vittnes förfallolösa uteblifvande från domstolarne medför, uppfylla icke nu mera det med dem åsyftade ändamål.

De i detta hänseende stadgade bötesbelopp äro med nu varande myntvärde aldeles för obetydliga för att förmå part eller vittne till inställelse. Man har visserligen såsom ett korrektiv mot uteblifvande vid underrätt från det håll, hvarifrån det väl oftast förekommer och medför de största olägenheter, eller från svarandens sida, åberopat stadgandet i 12 kap. 3 § Rättegångsbalken, att, i händelse af svarandens förfallolösa uteblifvande å första inställelsetiden, Rätten skall döma i saken, efter ty, som sanning deri utletas kan, men, efter hvad allmänt bekant är, tillämpas dylik tredskodom endast i klara skuldfordringsmål, och i alla öfriga tvistemål kan svaranden med den ringa uppoffringen af två kronor köpa

sig ett uppskof på landet af allra minst en månad, på vissa ställen ett helt år och vanligast omkring fyra månader, samt vittne mot en krona femti öre uppskjuta sin inställelse till vare sig för vittnet sjelft eller för någondera parten lämpligare tid, allt till stor olägenhet för öfrige, som i egenskap af parter eller vittnen måste från en ofta långt aflägsen bopingsort iakttaga en kanske alldeles ändamålslös inställelse. Behovvet af mera verkande påföljd för att förmå särskildt svarandepart till inställelse torde ock numera hafva blifvit ännu större, sedan alla mål angående skuldfordran, som icke grundar sig på skuldebref eller annat skriftligt fordringsbevis, komma att uteslutande vid domstolarne anhängiggöras.

Riksdagen, hos hvilken framställning i ämnet skett, får derföre hos Eders Kongl. Maj:t i underdånighet anhålla, det Eders Kongl. Maj:t täcktes låta öfverse och granska de lagens stadganden, som handla om parters skyldighet att i de af dem eller emot dem anhängiggjorda mål vid domstolen tillstädeskomma äfvensom för vittnen att på kallelse sig inställa, samt angående de ändringar och tillägg i nämnda stadganden, hvilka till främjande af lagskipningens obehindrade gång må finnas erforderliga, till Riksdagen aflåta nådig framställning.

Riksdagen framhärdar etc.

Stockholm den 17 Maj 1879.